

מכתביו ארוטי

קטורות רבות — שאותן אני אוהבת לגזור ולשמור — וצחקתי הרבה.

אם את חושבת למצוא במכתבי זה משהו מקורי ומפוצץ אשר תוכלי לפרסמו בראש מדורך כבומבה של השבוע, הרי נכונה לך הפתעה רבתי. דמיוני אינו כה עשיר כשלך, ולא אוכל להגיע לרמתם הספרותית הגבוהה של המכתבים המופיעים במדורך. אך מצד שני, אחד העקרונות החשובים שלי, הוא לי הימנע מחיקוי אחרים, ולכן לא אכתוב ברוח מדורך, אך מקוה אני בכל זאת שבם לבחורה לאאוריגנילית כמוני ימצא מקום.

ברור לי כי תתפלאי מדוע, לאחר זמן כה רב, אשר בו לא הערכת את מדורך, והתייחסתי אליו בביטול, החלטתי קצת לכתוב לך. אוהה, כי גם אני עצמי אינני יודעת מדוע אני עושה זאת. רבות הרהרתי בדבר, ואף נסיתי להסביר לעצמי את פשרו, אך אינני יודעת אם הצלחתי להגיע לפתרון הנכון. ויותר יקשה עלי להסביר זאת לך.

היה לי חבר שבהברתו נהניתי מאד, ודימיתי כי אהבתי. אנו נפרדנו, ואני חלתי לשבת בבית ולא לצאת. חברי המעטים ניסו לשעשע אותי, אך לא מצאתי עניין ב"חברתם. הרגשתי ריקנות אימה בעולמי. חוסר המטרה והתכלית, כאילו צועדת אני בחלל ריק, בלי קרקע מתחת וכלי שמים מעלי, והנורא ביותר — שאיני מתקדמת כלל, צועדת במקום אחד!

רוחי, אינני יכולה להסביר לך זאת, אך אני מניחה שתביני, שתעזי לי מעט. בשלה בי ההתלצות לחפש חבר-לעט, וזאת רציתי לעשות באמצעות מדורך.

אני רוצה חבר-לעט שיניין אותי ויעזור לי להיחלץ ממצבי הנורא. . . . כדי שלא תחשבי שאני חושבת את עצמי משהו מיוחד, אתן את דעתם של אחרים עלי. ובכן, הרופא טוען שבגילי 1.67 מטר, משקלי 60 ק"ג. דידי טוענים שאני יפה, נחמדה, ומושכת, ומעל לכל בעלת ה"סוד הנדיר אצל בחורות — שכל.

אני כשלעצמי הגעתי למסקנה שצורתו החיצונית של האדם אינה קובעת הרבה, לכן אבקש מזה שירצה להתכתב אתי, שלא יעמיד תפקיד היא בהליפת משי או שמלת משי. אין היא לובשת שמלות ערב. היא חובשת כובע תוך מחאה, ורק כאשר אין כל אפשרות להימנע מכך, וגינוניה הטכס מחייבים את חבישתה הכובע.

אני מיכנה להתכתב על כל נושא, החל באומנות וכלה בכל מה שירצה.

הוא הדבר אשר אמרתי: גרדו את רוחי, ומצאתם מתחת לכל השכבות לב של זהב. ה"י שלחה, (1035/35), מכתבים לא יחסרו.

רציני, זוהי בדיוק הכתובת שלך.

★ ★ ★

שיא האומץ: להפסיק מיד אחרי אכילת הבוטן הראשון.

★ ★ ★

היא רוצה חברה

(1035/32) עושה בתל-אביב לרגל לימודיה. בדרך כלל, היא בת רעננה. היא רוצה לי הבטיח לעצמה, לשנת הלימודים הבאה, חב"ר סלונית תל-אביבית, שחבריה יהיו מעל לגיל 17. מובן שאין היא רוצה לדבר כלל על מראה, זה לא חשוב. אך היא מבטיחה שהיא "לגמרי לא מכוערת".

זה, מה שאני מכנה מכתב מרתק ומעניין.

★ ★ ★

סטודנט עץ אופנוע

הוא איננו רכוב על סוס לבן, לא על מכונית, כי אם על אופנוע. אם את רוצה מקום במושב האחורי, כתבי ל(1035/33).

אולם עליך לדעת שהוא סטודנט בטכניון, בן 21, וכתוב להכיר ביק, אם כל זאת עוד לא מרתיע אותך, ואם את בת 17-19 — סתמיין.

★ ★ ★

צחק מי שצחק...

היא צוחקת למדורי, לרמת המכתבים בו, מעירה הערה על דמיוני, ואיננה יכולה להבין כיצד הגיעה לכתוב אלי (1035/35):

"זה זמן רב שאני קוראת את מדורך, ו"אף-על-פי-כן, אני מודה, התייחסתי אליו ב"זלזול. הוא הזכיר לי את מועדוני הלבבות השבורים באמריקה, שאודותיהם ראיתי קרי

לא סלוניות, לא קיבוצניות, פשוט נערות שקיים מאתנו ברונטיות, אחת שחרחרת שלושתינו תלמידות ששית תיכון.

נשמח לבוא בקשרי כתיבה אם שלוש צעירים, על כל נושא שהוא, אך בלבד ש"יהיו עליזים ונחמדים, ובוודאי גבוהים.

"שלושתם כחול-עיניים, אך שניים בלונדים, ואחד שחרחר. נשמח מאד אם יצרפו תמונות." מי שרוצה להתכתב עם שלוש נערות-ציפור אלה, ולחקן להן, בהזדמנות זו, את שתי ה"שיגאות שבמכתבך, יפנה ל(1035/30).

★ ★ ★

שקט וצנוע

מכתבו של (1035/31) כליך פשוט ו"ענייני, עד כי קשה להאמין שהוא אמיתי. זהו בחור המעיד על עצמו שהוא שקט ו"צנוע, שגיל 30 מאחוריו, המתעניין ב"רטים טובים והצגות מוצלחות, קורא הרבה ספרים ומתעניין בחקלאות. למרות שהוא אומר כמעט את אותם הדברים שאומרים כולם, זהו אחד הבודדים שאני מוכנה להאמין שיש הרבה יותר מאחורי שורות אלה.

לפיכך, אם הינך בחורה עד גיל 28, שקטה ונבונה, כרצוני, ורוצה להתכתב עם בחור

נערת השבוע

"אמא לא בית", אומרת בקול תי נוקי נערה, לבושה מכנסיים קצרים, לגובה סדרן העומד בפתח. הגובה מגניב מבט חסוף ברגליה הארוכות ופונה לדרכו. ניכר בו שאין הוא מס' חובב במקומות הנכונים, שאלמלא כן היה מכיר בה את יהודית עמיר. יהודית, במקרה שלא ידעתם, פרט להיותה אשתו וגאותו של שחקן הבימה שלמה בר-שביט, היא שחקנית באוהל, שקיבלה ביקורת לגמרי לא רעות על משחקה בקצרת העץ.

יהודית התמירה ויפתתורא, כ"בנות אחרות, שאפה לשחק כבר מילדות. החלה להגשים את כוונותיה ב"שירותה בצבא, כאשר היתה בלהקת הנח"ל.

לשאלה אם שלמה מעודד אותה בקריירה, היא משיבה היא: "כמובן. זה היה ברור מלכתחילה, שאני אהיה שחקנית. הצרה", מוסיפה היא, "היא שאני נשואה לשחקן מפורסם. זו הסיבה מדוע חזרה לעצמה שם אחר. הדרך לאוהל היתה רצופה תפקידי סטטיסטית וריקוד בהבימה, הופעה עם דזיגאן ושומאכר, ודריה"מי. שאיפתה: לשחק תפקידים רבים ככל האפשר, בעיקר במחזות מודרניים. תפקיד נכסף לארוזיקא מורני: זה של יואלה השנים-עשר לשייקספיר.

יהודית, או ג'ודי בפי ידידיה, מוצאת גם זמן להמשיך בלימודי המחול שלה, בפיתוח הקול, וברכיבה על גבי התספה של שלמה, כאשר אין הוא משתמש בה. בשבתות נהגת היא לישון עד שעה מאוחרת, וכאשר אין היא עושה זאת, לקרוא בכתבי-העת המקצועיים עליהם היא מנוייה. "אה", אומרת היא באנחה, "אני מקווה לשחק פעם תפקיד של מרשעת", ואל תשאלו אותי אם יש לה נתונים טבעיים לכך או לא, מסוס שלו גם ידעתי, לא הייתי אומרת לכם.

לכתב בנעליים גבוהות-עקב, ובתסרוקות מבוגרות אותה...

★ ★ ★

גרשון פלוטקין, במאי הקאמרי המתכונן לביים את מאריוס, על עצמו: "אלמלא הייתי עצל כליך, הייתי בהדאי מתעצל עוד יותר..."

★ ★ ★

כאשר ביקר שלמה בר-שביט, שחקן הי"מ, בימה, באיטליה, צילצל לא הקונסוליה היש"ר אלית ברומא, כדי לברר את כתובתה של חיה הררית. "אדוני", השיבו לו, "מי זו חיה הררית? מעולם לא שמענו עליה..."

★ ★ ★

הכל אודות גולדה

בראיון מיוחד שננתה שרת החוק, גולדה מאיר, לכתבת ירחון נשים אמריקאי ידוע, מספרת היא, בין השאר, שהיא קמה ב"6.30 בבוקר, מכינה ארוחת-בוקר לעצמה, ולעתים קרובות גם בשביל ארוחה, קוראת עיתונים, מגיעה למשרד ב"8, הולכת, לאחר חצי-יום עבודה מייגע, לסעוד צהריים בביתה, שוב עם אורחים, במכונית שהממשלה העמידה

זה, כמובן, יכול לקרות רק לירושלמי. הוא רואה נערה ברחוב, הנושאת חן בעיניו. מה הוא עושה? ניגש ופוחח בשיחה באמי תלה כלשהי? מנצל את ההזדמנות כשהיא שואלת לכתובת מסוימת? לא! הוא בולע רוק וכחבט אל רותי שתמצא לו אותה.

"בגיל-שבת ה"6 ביולי", כותב הירושלמי, שסמו וכתובתו שמורים אצלי, "בשעה 10 בערב, עמיתי ליד קולנוע ערן בירושלים, וראיתי שתי נערות וזכור, כשהם עומדים ומשוחחים. הבחור ואחת הבנות הסבירו לי נערה הסנייה כתובת הנמצאת בשכונת יגיע כפ"ס. ניסיתי לבוא לעזרה, אך חסר לי אומץ-לב. "לחיות" אותה עד המקום עצמו, וכשראיתי שהיא כמעט הגיעה למחוז חפצה, ניגשתי ושאלתיה אם היא יודעת היכן זה רחוב עמוס? היא הדריכה אותי לשם. וב"טרם הספקתי לדובבה — בא לקראתנו איזה זוג, שכנראה המתין לה, והם המשיכו יחד. אני המשכתי ללכת וחזרתי מיד על עקבותי. היא הספיקה לשאול אותי אם מצאתי את הכתובת. השבתי כי בינתיים הגעתי מאוחר מדי והמפגש נעלם.

"זה כל מה שאני זוכר על עניין זה, אבל זה מספיק היה להוציאני מן הכלים על חוסר העותי. היא מאד נחמדה, ואני פשוט מש"ת נוקק להכירה. אני בטוח שהיא רוקה ובת תל-אביב או חיפה — וזאת לפי הצורה בה התלבשה. אתן לך תאור של שלוש הדמויות. אולי זה יעזור לך.

היא לבשה שמלה בצבע התכלת הדוקה לגוף גבוה, נעלה נעליים לבנות גבוהות-עקב. היו לה עגילים לבנים. שערותיה בלונדי, עם תסרוקת מורמת, ועיניה ירוקות או כ"חולות. הכרתה לבשה שמלת-פסים אהובה-חומה, ונשאה תיק עור ביד. החברה של החברה לבש מכנסיים אפורים וחולצה לבנה. זה כל מה שאני זוכר..."

★ ★ ★

פשוט נערות

"אנו שלוש בנות, כולנו צבריות בנות תל-אביב והסביבה

ציפור קטנה לחשה לי ש...

בשבוע שעבר, נכנס למועדון התיאטרון קצין המשטרה יששכר בן-דוד, גיבור פרשת הגברת שלום, בלחית ארבעה חברים, השיב לשאלתה של מאירה גרא, המארחת, מה ישת: "רק תה". לאחר שהציץ בשעונו, הוסיף: "בעצם, השעה היא רק 2.30, אני שותה תה רק אחרי ארבע בבוקר". לבסוף, כאשר פנה ללכת, אמר בחיך: "אינני אומר שלום. האם לא שכחתי פה את האקדח במקרה?"

★ ★ ★

מרתף היין במועדון יתחיל לאבד את משי מעותו המיוחלת אם יתחילו כל האורחים לבקש חלב, כפי שעשו זאת האורחים האכי זוטרים מאנחה... אגב, אותו לילה בו ה"גיעה משלחת השרים מגאנה ארצה, נראו ב"מועדון דוד הכהן והציר המיועד לגאנה, אהוד אבריאלי, כאילו הם נהנים מבדיחה פרטית, שרק שניהם בלבד, ולא אחר, מבינים אותה...

★ ★ ★

אפשר לראות במקום לעתים גם את מויש פרלמן, כשהוא מזמר ומנגן שירי פלמ"ח, כדי לשעשע אורחי-ממשלה ותיירים, הנהנים ממה שהם מכנים "האווירה הישראלית ה"פנטסטית".

★ ★ ★

... שושיק לביא, אשתו הצעירה והחמודה של אריק לביא משלושת המיתרים, הנמצאת יחד עם בעלה בפאריס, מתכוננת ברצינות לקאריירה של שחקנית קולנוע. אמרגניתו של אריק החליטה לעשות ממנה כוכב, ושו"שיק הקטנה, אותה ראתם בתל-אביב לבושה כמעט תמיד מכנסיים צרים ובגדים בורמזיים, פחות או יותר, החלה להתלבש בהידור רב,

מדי פעם לראות אם הכל בסדר בבית. ל"אורשה, אומרת היא, אין היא שייכת לסוג המרבה לישון.

● החליטה מזמן שאין היא הטיפוס לש"מלות מפוארות, נוהגת, עלי-כן, ללבוש לעבודה שמלות דו-חלקיות. למסיבות קוקטייל מס' תפקיד היא בהליפת משי או שמלת משי. אין היא לובשת שמלות ערב. היא חובשת כובע תוך מחאה, ורק כאשר אין כל אפשרות להימנע מכך, וגינוניה הטכס מחייבים את חבישתה הכובע.

● נוהגת לחפוף ולסדר את שערות במו ידיה, בלי עזרה של מומחית.

● נהנית מעצם היותה סבתא, ובכל הזדמנות יורדת לבקר את בתה המתגוררת עם משפחתה בקיבוץ רביבים בנגב, מוצאת נחת-רוח בצאצאיה.

● זוכה לצחוק, כאשר היא מכריזה באזני פקידים שזאת הערב תתבודד בביתה ולא תענה לטלפון.

● מודה בבושה שלא עזבה זמן רב את הארץ שלא בתפקיד.

● גאה על הדגים הממולאים שלה. אותם היא מבשלת עתה לעתים נדירות ביותר. כאשר היא נמצאת בחוף-לארץ, בעיקר באמריקה, אין היא נוהגת ל"הזמין ארוחה לחדרה. היא מכינה אותה ב"עצמה, הודות לתרגולות צלילות מוכנות שיש בתגויות.

● מגיעה למסקנה כי קיים קונפליקט עז בין הרצון להיות אם טובה לילדים ולעבוד עבודה ציבורית.

★ ★ ★

אני מכירה בחור אחד, העושה את מעשהו הטוב היחיד, בכך שהוא מסתכל בהערכה לפחות בשתי נערות כעורות ליום — כדי להרים את המוראל שלהן.

לרשותה. כאשר אין היא מצפה לאורחים לפעודת-הערב, היא נשארת לעבוד במשרד עד שעות הערב, ומכינה לעצמה כריך מהיר בשובה מאוחר בערב. סוכנת-הבית שלה איננה ישנה במקום, והיא נוהגת להדיח ל"עתים קרובות את כליה-מטבח הלא-נקיים שלה בעצמה.

גולדה הלאומית שלנו נתקפת געגועים עצומים ארצה, כל אימת שהיא רואה חציל באחת הארצות בהן היא מבקרת בתפקיד. היא גם:

● נזכרת בגעגועים בימים בהם לכשה חולצת עבודה מגוהצת בערבים, ורוקדת עד כלות הכוחות.

● נוהגת לבקר בבתי ידידים ותיקים. בער"בים בהם אין התחייבויות חברתיות, או שהם באים אליה ללא הודעה מוקדמת. "על אף היותי שרת-חוק, קיים אצלי נוהג של קבלת פנים פשוטה ולבבית לידידים. ישנו ספלי-קפה נוסף, אפילו באחת בלילה." כאשר אין איש בא בכל זאת, היא נוהגת לקרוא "רומם, יצי" רה היסטורית או שירה", תוך כדי קימה